

„Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ pozdravi neznani človek bogatina. — „Na veke amen!“ odzdravi mu bogatin. — „Kaj dobrega ste mi prinesli?“ — „Poslali me so vaš gosp. župnik, da bi mi na njegovo besedo posodili par goldinarjev.“ — „In kako vam je imé?“ vpraša bogatin. — „Meni se pravi „Oče naš,“ odgovori neznanec. — „Hm! oče naš,“ čudi se bogatinec.

„In od kod ste?“ — „Kraju, kjer stanujem pravi se „kateri si v nebesih.“ — „Dobro tedaj!“ reče bogatinec zadovoljen ter našteje neznanemu človeku zahtevano svoto denarjev.

Osem dni pozneje pošljejo gosp. župnik družega človeka k bogatinu z naročilom, da se naj imenuje „posvečeno bodi tvoje imé“ iz kraja „pridi k nam tvoje kraljestvo,“ itd.

Gospod župnik vidèč, da si bogatin dobro zapomnuje vsa ta imena ter nobenega ne odpravi brez naprošenega denarja, pošljejo mu še druge neznanke z imeni do konca molitve očenaša. A naposled gredó sami k njemu ter ga vprašajo: „Povej mi, dragi moj, komu si vse denarje posodil na mojo besedo, da ti jih vrnem z obresti?“

„Prvi,“ reče bogatin, imenoval se je „Oče naš“, bil je domá iz kraja „kateri si v nebesih.“ Drugi se je zval: „Posvečeno bodi tvoje imé“ iz kraja „pridi k nam tvoje kraljestvo.“ — Tretjemu je bilo imé: „Izidi se tvoja volja,“ s pridevkom: „kakor v nebesih, tako na zemlji.“ In tako je bogatin povedal vse svoje dolžnike do konca molitve „očenaša.“

Ko gosp. župnik vse to slišijo, prijazno se nasmejejo bogatinu, kateri jih ves začuden vpraša: „Čemu se smejeje gospod? — „Smejem se, ker vidim, da znate prav dobro moliti, kajti izgovarjajoč besede svojih dolžnikov ne izgovarjate nič družega, nego molitev Gospodovo ali „Očenaš.“

Bogatin spoznavši, da je vse to resnica, podarí vso izposojeno glavnico dolžnikom, a za obréti si pridrží molitev „Očenaš.“

Žalibog, da se še dandenes dobé ljudje, ki mnogo bolj skrbé za svoje telo nego li za neumrjočo dušo, ter se izgovarjajo, da ne morejo te ali óne krščanske dolžnosti izpolnovati zaradi prevelikih vsakdanjih opravkov gledé svojega imétka, ter bi radi po več sto goldinarjev žrtovali, da bi se le odkupili od te sladke dušne hrane. — Takim ljudem so te vrstice napisane v blagovoljno premišljevanje, a nikakor ne v zasmehovanje. (*„Puške Novine.“*)

Lep zgled slovenskim učencem.

Učenost in pobožnost ste si sestri, ki izhajate iz ljubezni božje, kakor dva žarka iz jednega solnca. Človeški razum namreč toliko več zapopade, kolikor bolj je njegovo srcé razsvetljeno z lučjo božje ljubezni. To nas uči že sv. Duh v starem zakonu, rekoč: „Strah Gospodov je začetek modrosti;“ (Preg. 1, 7.) in zopet: „Modrost ne gre v hudovoljno dušo in ne prebiva v telesu, ki je grehom udano.“ (Mod. 1, 4.) O tem se je že gotovo marsikateri učitelj pri svojih učencih prepričal, in to se je tudi jasno pokazalo 1874. l. v Toulousu (izgovori Tulusu) na Francoskem, ko so dijaki delali zrelótni izpit.

Ko so se namreč dijaki bili v dvorani sešli, da bi delali pismeno skušnjo, odločil se je vsakemu njegov prostor in potem so se jim naznanile naloge. V prvi klopi je sedel majhen, komaj 16 let star mladeneč. Ta naredi najprej lepó sv. križ. Nekateri tovariši ga zavoljo tega po strani gledajo in se mu posmehujejo; ali mladeneč za vse to nič ne mara, nego vzame iz žepa še dve podobici: sv. Jožefa in podobico Device Marije ter ju položi pred sé na klop. To je pri tovariših naredilo še večje začudenje in glasno kihanje.

Ali tudi za to se mladeneč ne briga, nego mirno in skrbno izdeluje svoje naloge. Po pismenej skušnji je bila kimalu ustmena, in potem se je dijakom naznanilo, s kakšnim vspehom, da je kateri obstal. In kaj mislite, kdo je bil prvi? Prvi in to s tako izvrstnim vspehom, da kaj enacega že dolgo ni nobeden dosegel, bil je naš pobožni mladeneč, sin Toulouskega poveljnika, Salignac Fenelon po imenu.

Naj bo tedaj ta pobožni francoski mladeneč v zgled vsem slovenskim učencem, da pri svojem učenju ne pozabijo na Bogá, in se ne zanašajo samo na svojo dobro glavo, nego da prosijo tudi Bogá pomoči in razsvetljenja; „kajti Gospod daje modrost, in iz njegovih ust pride razumnost in spoznanje.“ (Preg. 2, 6.)

J. S—a.

S l o v ó.

„Le enkrat, o mati! naj vas še objámem,
Predno na tuje se služít podám,
Težkó mi živéti bo ondu na sámem,
Vas videl ne bodem — saj rad vas ímám!“

„Težkó je ločiti se, dete prezalo!
Védi, da mamica s tóbo trpi,
Siroti mi vbogej nebó te je dalo,
Skrbeti več zate mogoče mi ní.

Boléhna sem reva, mi moč omagúje;
Hráne, obleke kje tebi dobim?
In ako umrjem, bo tebi še huje,
Siróta, vsáj nékaj ti naj preskrbim:

Póštena je híša, kjer bodo te vzeli,
Slúšaj lepó jih, ne zabi Bogá,
Po máternje bodo za tebe skrbeli,
Oča nebeski naj srečo ti dá!“

In sinček še enkrat se mame oklene,
Mílo razjoka se: „z Bogom!“ in gré —
Ljubezen čez leto ga k materi žene:
A matere ní je — vžé v grobu mu spé.

F. Šetina.